Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o.s.v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

At det ikke er Demokraterne alene, der udgjør „de meget tørstige og de meget hungrige", ses straks naar man i disse Dage faar et Glimt af den nationale Hovedstad. Aldrig siden Lincolns Tid har der været slig Riv og Kiv om Embeder. En Legion af støjende Embedsjægere bides og strides omkring Præsidenten, der nu tilfulde maa føle for sin Bedstefader, som blev plaget tildøde af hans Tids gridske Embedsjægere.

Hvad bliver der af Lovgivningen til Afdryddelsen af „Trusts"? Ja, det maa man nok spørge vor Nebraska-Legislatur, der ved Begyndelsen af dens Samling lovede saa meget paa dette Omraade. Vistnok blev der for en Tid siden indbragt et Utal af „Bills" til Udryddelsen af „Trusts", og nogle af den lovg. Forsamlings Medlemmer viste stor Iver for Sagen, men lige med et forsvandt baade Bills og Iver. Mærkelig nok er det gaaet til paa samme Maade i andre Stater, hvor der var Tale om at modarbejde „Trusts". De hellige Forsikringer overfor Folket forsejler akkurat som de forsejlede i Kongressen, og de samvittighedsløse Sammenrottelser faar Lov til at drive deres Uvæsen uforstyrret.

Et Monopols Endeligt.

Det store franske Kobber-Konsortium er efter en fortvivlet Dødskamp gaaet til dets Fædre. Dette uhyre Monopols usle Forfatning havde længe været bekjendt, og i Pengeverdenen vidste man godt, at dets Opløsning kun var et Tidsspørgsmaal. Ulykken var at Kompagniet havde spændt Buen for haardt; dets Formaal var intet mindre end at kontrollere den ganske Verdens Kobberproduktion, og for at opnaa dette stillede det Priserne saa højt, at Produktionen i høj Grad forøgedes. Allerede i Midten af sidste Aar begyndte Produktet at samle til Bunke paa Kompagniets Hænder, og efter Haanden har det samlet et kjæmpemæssigt Oplag, som der aldeles ingen Efterspørgsel var for. Selv efter at Oplaget var vokset til uforholdsmæssige Dimentioner, og efter at Kompagniet forgjæves havde anstrængt sig for at formindske Produktionen, gjorde det dristigt en ny Prisforhøjelse. Dette bragte de engelske Kjøbere til at trække sig tilbage fra Markedet, og da var det at Syndikatets Fald blev indlysende. Værdien af dets Aktier sank for hver Time, et stærkt Anløb blev gjort mod den Pengeanstalt i Paris som var dets Hovedstøtte, og sammen ramlede hele den storslaaede Plyndringsplan.

Dette Kjæmpe-„Trusts"s Undergang medfører ikke almindelig Sorg og Bedrøvelse, skjøndt det paa sine Steder kan have ramt haardt nok. De, som havde Aktier i det eller i andre Selskaber som stod i Forbindelse med det, lide naturligvis et stort Tab, men for hver en som taber er der ti tusinde som vinder, og der er blevet stillet et advarende Eksempel mod de Farer og Onder, som slige Monopoler fremfører.

Reform i Civiltjenesten.

Hvad Præsident Harrisons Venner egentlig mente med deres Forsikringer om hans hellige Respekt for Civiltjenestens Reform er en Gaade. Til disse Udtalelser var det vel nærmest Vanens Magt, der drev dem.

Cleveland erklærede sig ogsaa for at være en Ven af Reform, og hans Handlinger svarede i Begyndelsen virkelig til hans Ord, men omsider lod han sig kujonere af de forsultne Partilidere.

Harrison, derimod, har ikke engang gjort Forsøg paa at anvende Reformtanken. I de føderale Embeder foregaar Udkastelserne med en saa forbaufende Hurtighed og Ekspedition, at man virkelig fristes til at tro, at det er et Blaine-Regimente, vi lever under.

Ved et nylig afholdt Ministerraad blev der gjort gjældende den Regel, at alle Embedsmænd, som havde vist Sympathi for den demokratiske Administration, skulde anses for at have deres politiske Liv forbrudt.

Hvad mere behøves? Er ikke dette en Afsærdigelse i bestemte og umiskjendige Udtryk for Civiltjeneste-Reform?

Altsaa bliver det at være en Demokrat tilstrækkelig Grund for en Embedsmands Afskedigelse. Jo, somme Partimennesker mener at dette er nok, saa rigtigt; „thi hvad er Partiet ellers kommet til Magten for", siger de, „dersom det ikke er for at nyde godt af Embederne". Et saadant Ræsonnement kan dog neppe billiges af virkelige Fædrelandsvenner.

Ganske vist kan en Administration kun gjennemføre dens Politik paa den Forudsætning at den kan have fuld Raadighed og Partifæller til at udføre dens Planer, og vi kan derfor saa godt forstaa, at Departementschefer og mere ansvarshavende Funktionærer i eksekutive Stillinger helst maa være af samme Farve som Styrelsen; men at dette kan have noget at gjøre med Postmestre, Marshaller og Told-Kollektører fordres der en meget udviklet Partiforstand til at begribe. At der gjøres Forandringer i saadanne Stillinger er tvertimod ofte til Tab og Bryderi for Befolkningen og endogsaa undertiden imod Flertallets Ønske, da nogle af disse Omskiftelser sker — ikke ifølge Offentlighedens Begjær — men paa Anbefaling af en Kongresmand.

Vi ser ikke, at der er noget andet at gjøre for Civiltjeneste-Reform end at nære det Haab, at vore politiske Partier for Fremtiden vil lade være at hykle men aabent holde sig til Mottoet: „Byttet tilhører Sejrherren".

Forbundssenatorernes Salær.

Der kan siges meget paa begge Sider af Spørgsmaalet om Senatorernes Løns forhøjelse. At $5,000 om Aaret ikke skulde være tilstrækkeligt for en Lovgiver at leve og følge Stand i Washington, er et Paastud, som ikke faar synderlig Vægt ved Folket. Det Aristokrati og Hofliv, som nu med Svampevækst udvikler sig i Washington, er ikke Folkets Forehavende; det er Senatorernes eget Paafund, og lad dem betale for det.

Men de bringer et andet Argument, og det er maaske mere alvorligt. De siger nemlig, at de $5,000 om Aaret ikke er stort nok Vederlag for de Tjenester, som en Forbundssenator yder Folk og Land. Se, det var Sagen i en ny Form, og dersom denne Paastand virkelig skulde vise sig at være sand, saa maa de have mere Gage, thi en Arbejder er sin Løn værd, og ingen er mere villig til at indrømme dette end vi Amerikanere.

Udentvivl kan der være enkelte af Senatorerne som efter denne Maalestok tilkommer $10,000 om Aaret, dog vilde der vist være nogle flere som neppe fik Krav paa over $1,000 aarlig Løn, og naar det hele blev reduseret til et Gjennemsnitstal, befrygter vi saare meget, at Salæret vilde synke betydeligt under $5,000.

Naa en Senator ikke kan ernære sig og Familje i de 5—6 Maaneder, han er i Kongressen, paa $5,000, saa viser det, at han fører et slottere Selskabsliv end der strengt taget er foreneligt med republikansk Aand og Form. Og dersom vore Lovgivere skal betales en Løn, som vil sætte dem istand til at mætte alle de Krav, som Lukfusen og Ødselheden i det moderne Washington stiller, saa er der mange andre „Folkets Tjenere", som med lige stor Ret kan fordre en Forhøjelse af Gage.

Republiken i Fare.

I Martsheftet af Belford's Magazine, som i disse Dage er udkommet, skriver en Indsender en meget opsigtsvækkende Artikel. Det i samme omhandlede Emne er saa vigtigt og Tonen saa alvorlig, at vi føler Lyst til at meddele vore Læsere nogle Brudstykker:

„Da vore Forfædre grundede den amerikanske Republik drømte ingen om, at den største Fare, som maatte true dens Bestaaen, var de Rigdomme som i Tidens Længde vilde fremvokse inden dens Mærker. Det er kun i de sidste tyve Aar at samlede Kapitaler har begyndt at spille Rollen som styrende Magt. Op til 1861 var Slaveriet det eneste forstyrrende Element..... Vi staar nu overfor en Sag af langt større Betydning end den, som hin Gang blev afgjort ved Sværdet; denne Sag er de kolossale Formuer som er samlede paa enkelte Hænder. De uvidende Fattige og de ikke mindre uvidende Rige vil maaske spotte vor Bekymring for, at Republiken skal vederfares ondt ved de ophobede Rigdomme; men Spot kan ikke afgjøre Spørgsmaalet. Spot og Haanlatter er altid Dumhedens og Ondskabens Vaaben. Ej andre end de dumme spotter denne Sag; thi Verdenshistorien viser den ene Nation efter den anden, hvis Undergang foraarsagedes ved Kapitalens Tryk, men aldrig nogen der er gaaet tilgrunde ved Fattigdom.

De uvidende spørge: Hvad kommer det Folket ved at en Mand ejer en Million? Ja, dette er netop det store Spørgsmaal. Dersom en Regjering er en Regjering „af Folket og for Folket", da har Folket en lovhjemlet Ret til at beskytte sig selv. Dersom Millioner paa enkelte Hænder truer Folkets Frihed eller Regjeringens Eksistentse, da har Folket Ret til at befri sig derfor ved Lovgivning og saaledes sørge for dets egen Sikkerhed. At denne Republik tilhører Folket, er der vist ingen fræk nok til at benægte. Ethvert Blad i Amerikas Historie beviner, at Republiken blev til ved Folkets Hjerteblod og Skatte, som et Asyl for Jordens betrængte og et evigt Opholdssted for frie Mænd.... Som Sagerne nu stille sig er det galt nok; dog kunde det maaske udholdes; men Kapitalen samler sig, og Manden med de ti Millioner idag har maaske et hundrede Millioner om ti Aar, og han med de hundrede Millioner maaske et tusinde Millioner. Ikke en Konge eller Kejser, som sidder paa en Throne idag, vilde være sikker i sin Plads hvis der blandt hans Undersaatter fandtes en Mand paa 1,000 Millioner. Kan det saa ventes, at en Fristat skal være mere sikker? I lang Tid var Rothchilds Rigdomme Gjenstand for Verdens Beundring. Konger, Kejsere og Fyrster vare — og ere endnu — prisgivne deres Raade. Men Rothchildernes Guld, som er Frugten af en gjennem flere Menneskealdre fortsat indsigtsfuld Bankdrift, blegner i Ubetydelighed foran Vanderbilternes, Astorernes, Gouldernes, og Lelandernes fabelagtige Rigdomme naar den utrolige korte Tid, i hvilken de er sammenskrabede, tages i Betragtning. Til denne hurtige Centralisation af Kapital viser Historien intet Sidestykke. .... Den europæiske Arbejderstand beskattes for Militarismens Vedligeholdelse; men Slave af et Pengearistokrati har den dog aldrig været. Det skal aldrig nægtes, at Kejsere og Konger ofte har gjort den europæiske Smaamands Byrder tunge nok, ja endogsaa utaalelige, men de paalægger Skatter for Regjeringens Vedligeholdelse. De ere saa til Gjengjæld de eneste Despoter eller Røvere, og der er denne betegnende Forskjel mellem Europæernes Røvere og vore: de europæiske vedligeholder en Regjering for Folkets Beskyttelse, men de amerikanske plyndrer Folket ved Hjælp af Regjeringen og kun for egen Vinding. Vistnok var Rothchildernes Magt stor. Det laa maaske i deres Magt at skabe eller tilintetgjøre Konger; men aldrig er deres Magt bleven brugt til at opbygge Stæder og Byer i en Del af Landet og nedrive dem i en anden, eller til at opfostre store Fabriker i et Rige og ødelægge dem i et andet. Aldrig har de prøvet paa at beherske Transportlinier, eller fordoble Priser paa Kjød, Sukker, Brød, Kaffe, Lys, Brændsel og andre Livsfornødenheder. En Monark, som saa gjennem Fingre med saadanne Forbrydelser, kunde ikke en eneste Dag være sikker paa Thronen. Under et Monarki kan disse Onder forbydes, men under vort amerikanske Regjeringssystem synes der ikke at være noget Raad imod dem.

Dannebr., Neb., 24 Marts '89.

Hr. Abonnent!

Naar man skriver til et Blad, bør man tage tilbørlig Hensyn til en Redaktørs vanskelige Stilling. Dette har De neppe rigtig betænkt, da De skrev Deres Artikler til „Stjernen". De mener maaske, at en Redaktør indtager en fuldstændig fri og uafhængig Stilling i Samfundet; men det er langtfra Tilfældet. Idaar han har ligesaa mange Herrer som han har Abonnenter og maaske flere, og han skal være dem alle til Behag, saa vil De indse, at hans Stilling er yderst vanskelig. Ja, hvad en Redaktør maa døje af forskjellig Slags, det har De vist ingen Anelse om. De vil maaske gjøre gjældende, at naar han blot efter sin bedste Overbevisning øver Ret og Retfærdighed mod alle og enhver, da bør han gaa fri for videre Tiltale, men saadan slipper han ikke. De kjender vel Historien om Drengen med Huen? Det var meget haarde Vilkaar disse: „Tager Du Huen op, faar Du Prygl, og lader Du den ligge, faar Du ogsaa Prygl." En Redaktør kan undertiden komme i en lignende Situation. De havde vel ikke tænkt Dem, at Deres Opgjørelse med St. Paul Korrespondenten skulde have medført Ubehageligheder for „Stjernen"s Redaktør, og det skal indrømmes, at naar han stillede sig upartisk i Sagen og undte enhver lige Ret og samme Frihed i Afbenyttelsen af Bladets Spalter, forsaavidt de holdt sig indenfor Velanstændighedens Grænser, saa var det i høj Grad uretfærdigt at lægge ham noget til Last i den Affære. Naar dette alligevel har været Tilfældet, saa er De ikke uden Skyld deri. At „Stjernen" har mistet en Velynder og en flittig Medarbejder, har De ogsaa paa Deres Samvittighed. Hertil vil De maaske sige, at „Stjernen" ikke har tabt noget derved. De paastaar jo endog, at det vil være en Vinding for Bladet, uagtet De, ifølge Hr. Andersons detaillerede Oplysninger, ikke kan være uvidende om, hvor meget han har gjort for „Stjernen" og dens Redaktør. Dette søger De imidlertid at bortforklare, idet De ved blodig Ironi synes at antyde, at Hr. Anderson hovedsagelig har havt til Hensigt at benytte „Stjernen" som en Arena, hvor han kunde faa Lejlighed til at dominere og stille sig selv frem i al sin indbildte Storhed. Jeg ser ikke, hvad der berettiger Dem til at tillægge Hr. Anderson slige Motiver. Det er i det Hele en haard Dom, De fælder over Deres Modpart; heldigvis er det dog kun hans offentlige Fremtræden som Avisskribent og Taler, De kritiserer; men en mere ubarmhjertig Kritik skal man lede længe om. De gaar aabenbart ud paa at illustrere Ordsproget: „Tomme Tønder buldre mest". De sætter Hr. Andersons Produktioner saare lavt. Jeg ved ikke, hvorvidt Folk i Almindelighed er enig med Dem heri; men her er Grund til at gjøre opmærksom paa, at vi ikke maa stille altfor store Fordringer, thi med Talere og Skribenter af første Rang er det yderst smaat iblandt os. Betingelserne for at være en fremragende Taler eller Skribent ere foruden naturlig Begavelse en fuldendt og alsidig Dannelse. Er denne mangelfuld, da gaar Naturen let over Optugtelsen. Den, der er saa heldig (eller uheldig) at komme under Deres Behandling, er forøvrigt godt hjulpen. Det er rigtignok en radikal Kur, De anvender; men De har jo i al Fald selv god Tro til, at den vil virke gavnlig.

I een Henseende er jeg imidlertid fuldstændig enig med Dem og mange andre, nemlig i at udtale en skarp Fordømmelse af Hr. Andersons Skildringer af danske Forhold. Det lader til, at De har hans Korrespondanser fra Danmark og særlig fra Kjøbenhavn i en venlig Erindring. Disse Skildringer a la Mads Tøst gjør virkelig heller ikke Paul Anderson Ære. Hvis en Mand, der var født her i Landet, vilde give en lignende Fremstilling af amerikanske Forhold (her er der desværre Skyggesider nok) og med en saadan Partiskhed fremhæve et andet Land og Folk paa sit Fødelands Bekostning, da vilde man kalde ham en slet Søn. Jeg har altid tænkt mig, at Paul Anderson var født i Danmark, men naar han slaar om sig med sit: „Vi Amerikanere", hvad skal man saa tro? Man skal se, at vi Danske, som kun kan drive det til at blive amerikanske Borgere, slet ikke kan have den Fornøjelse at kalde ham Landsmand.

Kjøbenhavn opnaaede sidste Sommer en enestaaende Berømmelse af de mange tusinde Fremmede, som da gjæstede Byen. Blandt de Besøgende var der en stor Skare af Korrespondenter fra Europas forskjellige Lande. Det var Folk, der forstod at bruge deres Øjne, og de saa ikke gjennem amerikanske Briller. De forstod tillige baade at bedømme og skildre, hvad de saa. De mange ubetingede anerkjendende Udtalelser, de talrige Vidnesbyrd om Agtelse og Beundring, der fremkom af disse Mænd, kan det danske Folk være stolt af, og Hr. Anderson kunde have godt af at gjøre sig bekjendt med dem.

Efter et kort Ophold i Kjøbenhavn producerede Hr. Anderson sig ogsaa som Korrespondent og Kunstkritiker, men det blev Vrangbilleder af danske Forholde, han tegnede, hvilket enhver, der kjender lidt til Paul Anderson eller de Forhold, han skrev om, let kunde se. Mest harmeligt var det, at disse Skildringer ogsaa kom til at figurere i et amerikansk Blad. Hvad mon Amerikanerne maatte tænke om det danske Folk og Tilstandene i Danmark. Hr. Abonnent, om Paul Anderson er mer eller mindre heldig som Skribent, er af mindre Betydning i Sammenligning med hans Færd overfor den danske Nation. Jeg skulde imidlertid slet ikke have berørt denne Sag, hvis det ikke var, fordi jeg ser, han er uvidende om, at hans ensidige Kritik vakte berettiget Harme hos mange af hans Landsmænd her i Amerika.

Ærbødigst

En anden Abonnent.

F. J. Vavra

—0 forhandler 0—

Avlsredskaber

i

St. Paul, Nebraska.

Godt Udvalg Tilfredshed loves.

„Hvor han opholder sig? Det veed du jo nok! Han er et Par Tusinde Mile herfra .... ovre i Amerika..," og den Gamle lagde Brevet sammen igjen.

„Naa, men hvad skriver han da?"

„Aa, ja hvad skriver han ... det er en alvorlig Sag, kan du tro! ... Forresten er der ikke noget ivejen med ham selv .... han har det godt, maaske alt for godt...."

„Kjære Fader," sagde Gretchen og satte sig ved Siden af den gamle, „jeg forstaar dig ikke. Sig mig hellere rent ud, hvad det er, Karl skriver om...."

„Ja, seer Du, han skriver saa meget! .... Han er nok kommen godt efter det derovre .... Han er bleven gift."

„Jo, men hvad saa! Saa har det jo ingen Nød! Saa er der jo ingen Grund til at være urolig mere .... jeg sagde dig det nok, Karl skriver ikke til os, før han har noget godt et meddele."

„Det er ikke alt," afbrød Faderen hende, „hør nu efter: Og, kjære Fader, saa maa du endelig sælge alt, hvad du har derovre — det er vel ikke store Sager — og komme over til os. Du vil nok befinde dig vel her, og uden dig vil vor Lykke ikke være fuldkommen. Alt er i Orden, og .... vi skulle nok et eller andet Sted herovre finde en Mand til Gretchen, om hun ikke er gift!"

„Hvad!" raabte Datteren, „sælge og drage .... til Amerika?"

Walther betragtede forskende sin Datter og svarede kun med et lille Nik; saa tog han hendes Hænder mellem sine og vedblev:

„Jeg har forlængst taget min Beslutning; jeg ventede kun paa en Opfordring fra Karl. Den Smule, vi ejer her, er knap nok til at bjerge Livet ved .... Jeg er desuden gammel. Skulde Gud kalde mig bort, staar du ene, uden Støtte, uden Hjælp!"

„Men du er jo endnu sund og stærk, Fader .... og du skal ikke frygte for mig! Jeg er jo ikke værre stedt end de andre fattige Piger herhjemme...."

„Du mener, du har samme Udvej som alle de andre .... Du gifter dig! Ja vist, og saa ...."

Gretchen bøjede Hovedet og svarede intet.

„Og hvad saa? .... I bliver flere, I gjør Gjæld paa Gjæld og slæber jer gjennem Livet, trykket og forpint .... Er der maaske allerede En, der har kastet Øjne paa dig? .... Det kan da ikke være den lange Ludolph, ham, Mekanikeren, der vistnok er en grumme brav Fyr med mange gode Egenskaber, som man imidlertid let glemmer for hans plumpe Væsen .... Det kan da heller ikke være den tykke Ludvig, Kromandens Søn? Tror du mig, de Karle spørger kun efter rige

Piger! Endnu mindre kan det da være den lille Max, Skolelærerens Søn .... for Resten et flinkt, dannet Menneske, som nok ogsaa har lidt til bedste, men han er ikke i nogen Stilling og ser mig ogsaa ud til at være af en lidt sværmerisk Natur .... og saa veed jeg i Øjeblikket ingen anden heromkring...."

„Kjære Fader, hvem tænker paa sligt?" sagde Gretchen og vendte sig bort.

Solen gik ned bag halvt gjennemsigtige Skyer, der spillede i de forskjelligste Farvenuancer; Smaafuglene kvidrede lystigt og trindtomkring fra den afkølede Jord udaandede Blomsterne deres Duft. Naturen syntes i Færd med at iklæde sig sin rigeste Pragt for at tækkes Mennesket og drage hans Tanker opad mod al Godheds Udspring. Optagen hver for sig af højst forskjellige Tanker stod Fader og Datter i nogen Tid i stille Beskuelse af den blaa Himmel, hvis matte Skjær svagt belyste de grønne, bølgeformige Linier ude i Synskredsen .... Markerne, Haven, Huset forekom dem, i saa henrivende Omgivelser, venligere end nogensinde før; man mærkede overalt, at det var Foraar, og hvert lille Blad, som Aftenvinden bevægede let, syntes at neje sig for den gamle Landmand og hans Datter, naar de kom det forbi paa deres Vandring i Blomsterhavens snevre Gange.

„Nej, det er vel bedst, at jeg bliver hvor jeg er," tænkte den Gamle, „jeg duer dog ikke til at begynde et nyt Liv. Mine Ejendele her er stærkt behæftede med Gjæld, det hele vilde maaske svinde ind til en ren Ubetydelighed .... Og saa at skilles ved det altsammen .... ved Træerne, jeg har plantet, ved Jorden, jeg har dyrket i et halvt hundrede Aar, og ved alle de Minder, der knytter sig dertil, i Sorg som i Glæde .... nej, det kommer mig for at være det samme som at begrave levende den bedste Del af mig selv!" Saa rettede han sig pludselig og sagde: „Na, lille Gretchen, hvad skal vi saa?" Men da han bemærkede den unge Piges forstemte Udtryk. drog han hende til sig og vedblev: „Jeg vidste nok, det vilde falde dig tungt at drage herfra, men tro du mig! Er der meget her i Livet, som vi skilles fra med Smerte, saa er der ogsaa meget, som vi kan hilse med et frejdigt Haab."

Den gamle Walther var højt agtet i Egnen for sin retskafne Vandel. Han var altfor tilbageholden og forsigtig til at ville blande sig i andres Sager, og han holdt endnu mindre af at tale om sine egne. En rig Nabo, som gjerne vilde udvide sin Bedrift, indledede Underhandlinger med ham om Salget af hans lille Ejendom, og det rygtedes snart, at Walther og Gretchen stod i Begreb med at rejse bort.

Den smukke Gretchen var de unge Piger slet ikke misfornøjede med at blive kvit, men de unge Mænd betragtede hende med saa vemodige Blikke, at de